

vurderingen skal jeg endnu kun sige, at jeg ganske deler den ærede Ordførers (Dalsgaard) Udtalelse om, at naar nu dette Lovforslag gennemføres og bliver til Lov, saa ligger den Vurdering til Ejendomsskyld, der foretoges i 1916, til Grund for Skatten i 4 Aar. Den gælder fra 1. Juli 1916 til 30. Juni 1920 og vil saaledes ligge til Grund for Skatten i disse 4 Aar.

Schovelin: De Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte, vil jeg gerne knytte til de Ændringsforslag, der af Udvalget er stillede til Forslag til Lov om midlertidig Ændring i og Tillæg til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, og derigennem vil disse Bemærkninger da ogsaa naturligt knytte sig til selve det Lovforslag, som gennem disse Ændringsforslag søges ændret. Den højtærede Finansminister udtalte sig om disse Ændringsforslag med priselig Korthed, maaske efter den gamle Recept: Lad os nu ikke tale mer om disse gamle Skader! Det tør jo nemlig ikke nægtes — saaledes som det er blevet udførligt godtgjort i det konservative Folkepartis tvende Udvalgsbetænkninger i Skattesagen —, at Lovforslagets Bestemmelser om Aktieselskabers Formueskat i sig selv var ganske absurd; men naar nu den højtærede Finansminister ikke desto mindre har opretholdt sit Forsvar for det oprindelige Lovforslag, har understreget sin Argumentations Rigtighed, nødsages jeg til, for at begrunde min Stilling til de foreliggende Ændringsforslag, at imødegaa denne Argumentation. Kunde jeg derved give et selv nok saa beskedent Bidrag til, at dette levende Lig af et Forslag fik en Pæl igennem Livet, saa at det ikke kom til at *gaa igen*, saaledes som den højtærede Finansminister bebudede, vilde jeg mene at have gjort en god Samfundsgerning.

Da den højtærede Finansminister ved Sagens første Behandling argumenterede til Fordel for Opretholdelsen af det oprindelige Forslag, det af ham selv stillede og af Folketinget vedtagne Forslag om Formueskat for Aktieselskaber, vilde jeg oprigtigt talt ikke tro mine egne Øren. Nu ligger det maaske i, at den højtærede Finansminister ofte taler saa sagte og utydeligt, at hvis man ikke vidste bedre, vilde man tro, at han kun henvendte Ordet til det ærede 4de landstingsvalgte Medlem (Rottbøll) og sine øvrige nære Partifæller. Nu, da jeg har stiftet Bekendtskab med disse Udtalelser i Rigsdagstidenden, er min Forundring ikke blevet mindre. Jeg skal med den højtærede

Formands Tilladelse oplæse de meget faa Linier, det i saa Henseende kommer an paa. Den højtærede Finansminister vil nægte, at Aktiekapitalen er Gæld. „Saadan“, siger han, „kan man ikke sige. Aktiekapital kan ikke i Almindelighed regnes for Gæld“ — hvorved der indføres en sikkert meget subtil Distinktion mellem, hvad der i Almindelighed kan regnes for Gæld, og hvad der i Særdeleshed kan regnes for Gæld — „thi den har ikke den almindelige Gælds Karakter. Den skal hverken forrentes eller afdrages, og den forfalder ikke.“ Den Omstændighed, at Aktiekapitalen paa alle Aktieselskabers Regnskaber er placeret paa Passivsideen som noget, der skyldes bort, har altsaa ikke overbevist den højtærede Finansminister om, at Aktiekapitalen maa betragtes som en Gæld. Den er, efter hans Mening, ingen Gæld, fordi den ikke forrentes og ikke er opsigelig. Det første gaar han dog selv meget hurtigt bort fra, thi han siger selv: „At den i og for sig forrentes ved Virksomheden, er noget helt andet.“ Med andre Ord, naar man i det hele taget tegner sig for Aktier, er det dog vel for at faa et Udbytte, et Udbytte, der indeholder Renter plus en Del af en Driftsherregevinst. Og hvad Spørgsmaalet om Opsigelighed angaar, er jo megen Gæld i Verden uopsigelig. Lad mig f. Eks. minde om Statsgæld som de franske „rentes“ og de engelske „Consols“. Man kan altsaa ikke sige, at en Gæld taber sin Karakter som Gæld, fordi den ikke er opsigelig. Men i Virkeligheden er den da ogsaa opsigelig i *dette* Tilfælde. Den kan fordres tilbage — der gælder i saa Henseende blot den Bestemmelse, at et vist større Antal Aktionærer skal gøre det ved at stille Forslag om Likvidation. I det Øjeblik, der vedtages Forslag om Likvidation, bliver Selskabet opløst, det vil sige, Aktiekapital, Reservefond og det hele fordres tilbage. Det viser sig her paa en klar, uimodsigelig og logisk Maade, at Aktiekapitalen var Gæld, thi den var Aktionærernes Tilgodehavende hos Selskabet, den var Selskabets Gæld til Aktionærerne, thi den betales dem tilbage.

Den højtærede Finansminister fortsætter: „Nej“, siger han — det er altsaa i Modsetning til „almindelig“ Gæld — „Aktiekapitalen er en Driftskapital, som er betroet til Forvaltning“. Dette, maa jeg sige, er en af de ejendommeligste Distinktioner, jeg nogen Sinde har set. Dette skulde altsaa vise, at den ikke var Gæld. Altsaa, den Driftskapital, som man har „betroet til Forvaltning“, skulde ikke for dens Vedkommende, hvem den er be-